

סמל איתן קרני ז"ל

בן אנטוניה וישראל
נולד בירושלים
בתאריך י"ח בסיוון תשט"ז, 28/5/1956
התגורר בירושלים
התגייס ביולי 1974
שרת בחיל האוויר
נפל בעת מילוי תפקידו
בתאריך ח' בכסלו תשל"ז, 30/11/1976
נקבר בהר הרצל

אזור: ד חלקה: 4 שורה: 8 קבר: 4
הותיר אחריו הורים ואח

בן 20 בנפלו

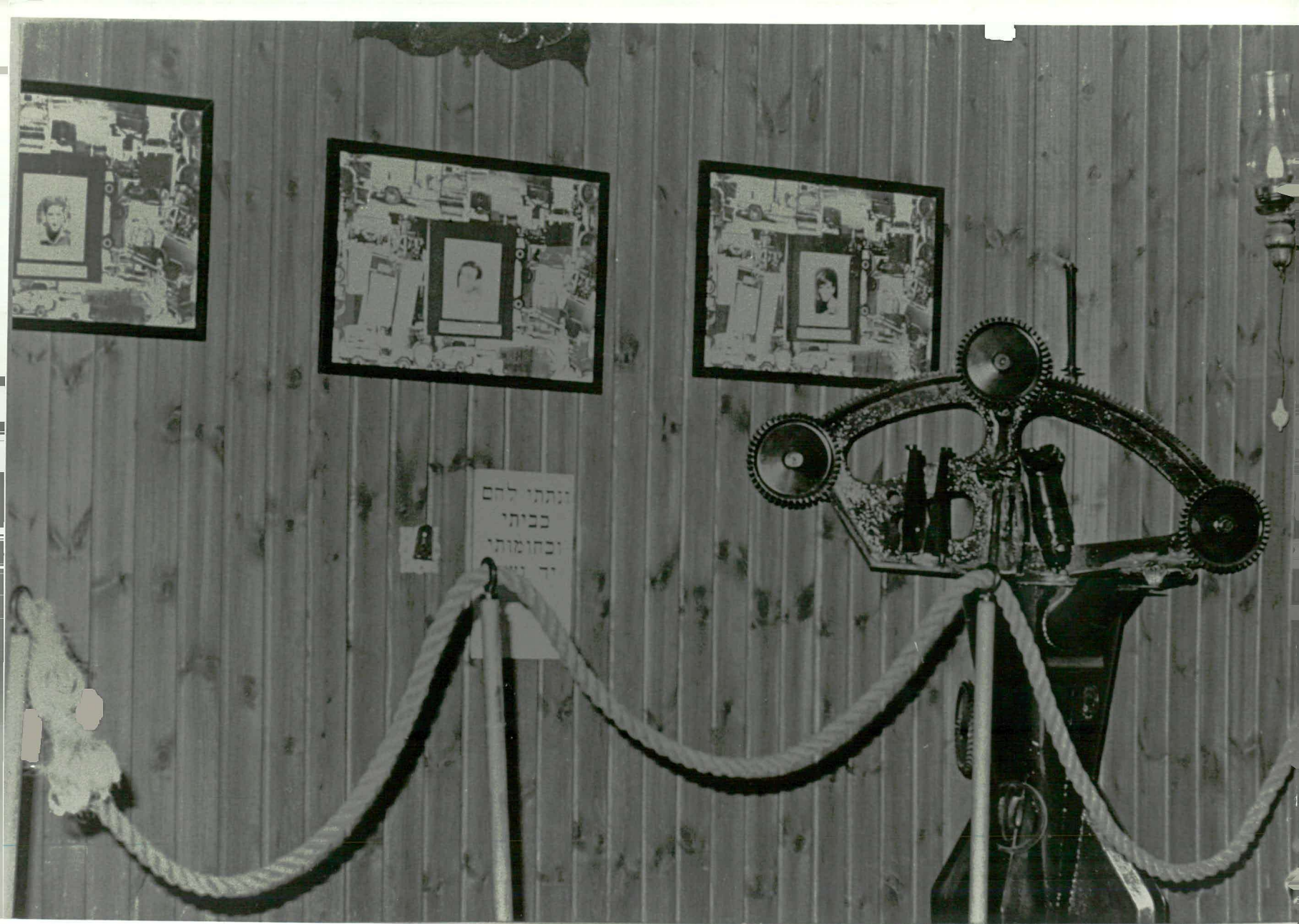
קורות חיים

בן ישראל ואנטוניה. נולד ביום י"ח בסיוון תשט"ז (28.5.1956) בירושלים. את ראשית לימודיו עשה בבית הספר היסודי 'גאולים' שבמקום. אך עוד בטרם ידע לקרוא את אותיות האלף בית, כבר התמצא ברזי התווים המוסיקליים, שכן מגיל חמש התחיל לנגן בכינור. כשבגר, למד בקונסרבטוריון למוסיקה. כישרון נוסף שנתברך בו היה הציור. מכיתה ז' למד איתן בבית הספר התיכון שליד האוניברסיטה העברית, ובו סיים את לימודיו התיכוניים. תחומי ההתעניינות שלו נעשו מגוונים יותר, העיסוק החביב עליו ביותר היה הצילום וכל הקשור בו - פיתוח, הגדלה ומונטאז'. לצורך תחביב זה אף הקים מעבדה מיוחדת בביתו. כן נשא את עיניו אל השמים, וחלום חייו היה הצטרפותו לחיל האוויר. שאיפה זו הביאה אותו תחילה אל גדנ"ע-אוויר, שבו שימש גם כמדריך.

איתן גויס לצה"ל בסוף יולי 1974. הוא עבר קורס קדם מכין בבית הספר לטיס. אחרי כן השתלם בקורס מפעילי מערכות קשר וסיימו בהצלחה. בסולם הדרגות כבר הספיק להגיע לדרגת סמל. על שירותו הצבאי ועל היחס שזכה לו מצד מפקדים וחברים כתב מפקדו של איתן להורים

השכולים: "איתן השתלב ביחידה כמפעיל מערכות קשר זמן קצר לאחר הגעתו והוא גילה יזמה ומסירות במילוי התפקידים שהוטלו עליו. ידענו שניתן לתת בו אמון ועל כן נשלח למשימות עצמאיות בשדה. ומעולם לא אכזב את מפקדיו. הוא עבר את כל שלבי הקידום במסגרת שירותו ומונה כראש צוות. בשנת 1976 נשלח לקורס צניחה, זכה לסיימו בהצלחה וענד כנפי צניחה, שהיו בעיניו ובעיני חבריו מקור של גאווה והערכה. איתן היה אהוד על חבריו ועל מפקדיו ורכש לו ידידים רבים במחלקה וביחידה".

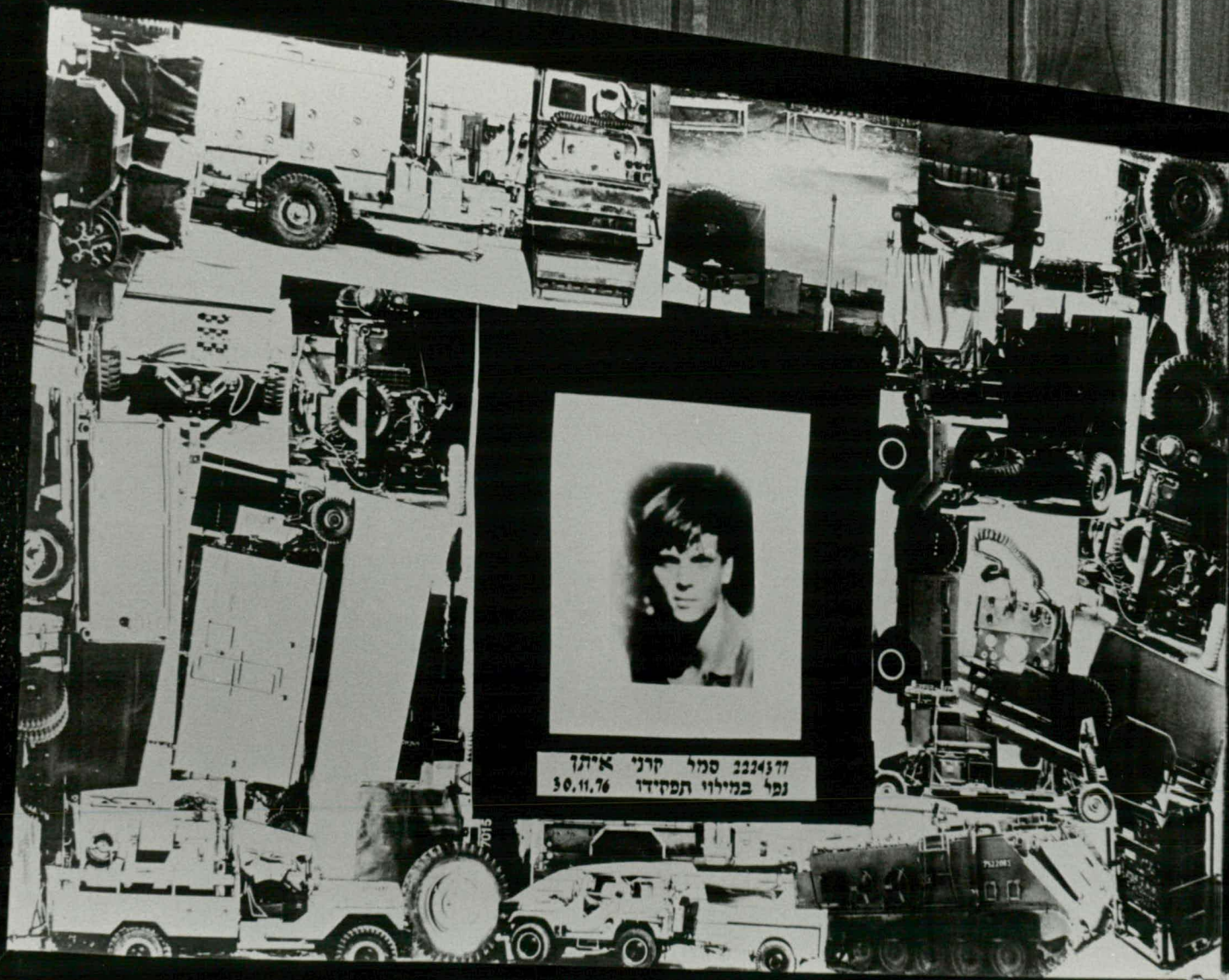
ביום ח' בכסלו תשל"ז (30.11.1976) נפל סמל איתן בעת מילוי תפקידו בדרום הארץ. הובא למנוחת עולמים בבית העלמין הצבאי בהר הרצל שבירושלים. השאיר אחריו הורים ואח.

נפתלי לזר
בית
וסחומות
יד

2224577 סמל חרני איתן
נפל במלחמת תפקידו 30.11.76

קרני עבר בחור ראש צוות לגף הקדמי בסיני. ושוב לא ראינו זה את זה משך תקופה ארוכה. יד המקרה הפגישה אותנו שוב. באחד הערבים, כשבוע לפני האסון, נערך ביחידה תרגיל הקפצה. הנמצאים בביתם נקראו לשוב, ואנחנו נאלצנו לשהות בשטח היחידה עד סיום התרגיל בגשם שוטף. לקראת חצות הכריזו חגיגית על סיומו המוצלח של התרגיל ואנחנו צייפיים וסחוסים, אצנו לחדרים. מתוך השמיכות שמענו דפיקה בדלת. לא היתה לאף אחד כוונה לפתוח אותה. הדפיקה נשנתה בעקשנות. הגשם והרוח הבליעו את צעקות המקיש. קמתי תוך כוונה לשפוך חמתי על הסרדן האלמוני. קרני עמד בפתח עמוס חבילות ונוטף מים ופרץ פנימה. קראו לו מהבית. והוא הגיע, אמנם אחרי סיום התרגיל. כשסיפרתי לו שהתרגיל הסתיים צחקנו שנינו עד דמעות נוכח המצב המגוחך. כשנרגענו, סיפר שלמחרת הוא צריך לחזור לסיני. בסך הכל הפסיד ערב אחד בבית... ישבנו ודיברנו מחצית הלילה. הוא סיפר כי טוב לו בגף הקדמי, בו החבר'ה שם נחמדים והוא אוהב אותם.

היכרתי אותו. כשמצא חיבה אצל אנשים היה מוכן להחזיר חיבה כפולה ומכופלת. היה מוכן לעשות הכל למען מישהוא שנקשר עמו ואף לא הרגיש שהוא עושה הכל. כשהיה מוקף חיבה הוא פרח וליללב. והוא גילה אותה בכמויות בין חבריו בפריסה ואחר-כך בגף הקדמי - ואז היה לו טוב. היה ניתן לקרוא עליו שבאמת טוב לו. ושמחתי שכן. לפני שהלכנו לישון, נדברנו להוציא אל הפועל בהזדמנות הקרובה את התוכנית לצאת לרגילה משותפת קרני סיפר שהוא נשאר שם בשבת הקרובה. ציינתי שאף אני כך ואז השביע אותי להתקשר אליו על מנת לדבר ולהעביר את שממון השבת. סחסתי ממנו שהוא יתקשר אלי. בבוקר מוקדם עוד מלמלתי שלום אל דמותו כשעזב. זאת היתה הפעם האחרונה שראיתי אותו.

במוצאי אותה שבת התכוננתי לקראת יציאה לשדה שנועדה למחרת בבוקר, ירד גשם שוטף ונסיתי ללא הצלחה להתניע פטפטים סרבניים. מישהוא פתח את דלת המועדון וצעק שקרני מסלפן והוא רוצה לדבר עמי. צעקתי בחזרה שאני לא יכול לגשת עכשיו ושאתקשר מאוחר יותר. בדיקת הפטפטים ארכה זמן רב מדי ולא התקשרתי. לאחר שלושה ימים, ביום שלישי, ביום בו חזרנו, נודע ביחידה על האסון.

היום, כשאני שוקע בזכרונות, צף תמיד ועולה השם קרני. השם שכה יפה תאם את הדמות. כזה קטן ונחמד. קרני שהיה פעמים רבות הראשון בינינו ועם זאת היה צנוע ושקט. קרני, שנפתח לעתים, והשתובב מלא שמחת חיים כילד קטן ועם זאת ידע כה טוב להיות בוגר בתכלית ומבין. קרני, שהיה כה קל לחבבו ושהיה מוכן לתת הכל לאלה שחיבב. אז, כשעולה השם, עולה החיוך עם הזכרונות היפים, ואז באה גם הדקירה בלב.

כך היינו נאבקים ומשקיעים את כל הכוחות. צוחקים ונהנים בחוף המים הניתזים סביב. פעם שטנו לכיוון גינוסר. מול גינוסר, במרחק קילומטר מהחוף קפצנו קרני ואני למים. אסולין ואלי צחקו ונופפו לנו לשלום. אז צחקנו ונפנפנו להם שלום חזרה והם הפנו את הסירה מאתנו. מפרפרים במים, נדהמים למראה עינינו ראינו את הסירה מתרחקת עד היותה נקודה זעירה ליד חוף האילנות. כשהגענו באפיסת כוחות אל החוף, ניסו אסולין ואלי לברר ברוב תמימות מדוע העדפנו להשאר במים ולחזור לבד. אני כעסתי אבל קרני צחק. קרני ואני לא הסתפקנו בזאת. שוחרי הרפתקאות נוספות נסענו כולנו לטבריה.

הכל התחיל כשרצינו לראות סרט בטבריה. היה ויכוח בין ארבעתנו אם לראות סרט זה או אחר. בסוף הויכוח נוכחנו, שהסרטים החלו מזמן, ואז החלטנו לעלות לטבריה עלית כדי לראות את העיר נוצצת באורותיה מגבוה. אסולין ואלי לא הסתירו את דעתם אודות שפיות דעתנו, והלכנו להם. בטבריה-עלית עברו על שנינו כמה חוויות מסמרות שער אשה כבדת משמנים, מלאה בכוונות טובות, התנפלה עלינו בנסיון נואש לברר את מי אנחנו מחפשים כשתעינו ברחובות מחפשים את הנוף. קרני נחנק מצחוק, אך המאורעות הבאים קטעו את הצחוק. בין שיכונים דהים ואפלים העיפה הרוח ניירות על הכביש, שיכור מגדף החל מיידה אבנים ספק לעברנו ספק לעבר החתולים המייללים. קבוצת נערות נפחדות השביעו אותנו ללוות אותן אחת אחת עד פתח ביתה מפתח השיכור. רצינו רק לברוח משם. כשישבנו בתחנת האוטובוסים השוממה, נשמעו מעבר לעיקול הכביש צווחות וצחוק היסטרי של פרחחים מתהוללים. חשבנו שהאוטובוס לעולם לא יגיע. כשהגיע נשמנו לרוחה. היינו הנוסעים היחידים באוטובוס, שנשא אותנו הרחק מעיר הרפאים על שיכוריה המתהוללים. כשספרנו על הבלהות לאסולין ואלי הם לא התפלאו. זה רק חיזק דעתם אודות צלילות דעתנו שלנו. שם, בטבריה החלטנו, קרני ואני לתאם את צאתנו לרגילה הבאה, ולצאת יחד ולדרום.

היו גם ויכוחים וחילוקי דעות. אני לא השלמתי עם המצב במקום. ונאבקתי במפקדים ובשאינם מפקדים על כל מה שנראה לי כעוול, ואילו קרני נטה לעקוף את המהמורות ובלבד שלא לחדד את היחסים שלא לצורך, תוך נסיון לשמור על שלום בית, מתוך הרגשה שהמצב הוא זמני וחולף ואין טעם להטיח בגללו את הראש בקיר. היתה טבועה בו מין אופטימיות גם כשנראה לכאורה שאין מוצא. הוא היה גם שקט מטבעו ולא נטר מעולם שינה. פעם לא באתי להחליפו, והוא נאלץ להשאר בגללי במקום שבוע נוסף. משנפגשנו לאחר מכן הוא לא אמר מילה. כשתוך כדי שיחה סתמית צף ועלה הנושא - הוא מיהר להודיע, שהוא יודע שכל העניין לא באשמתי, ושכלל, כל העניין אינו חשוב.

יום אחד החליטו מפקדי המקום להרוס את הצריף בו שכנו בלורית המרכזיה. העבירו אותנו אחר כבוד לשכון בתוך המטבח (!), בלי לשכות לצרף אלינו את המרכזיה המטוירת. את הצריף לא הרסו אמנם, אך אנחנו נאלצנו לחיות, כל אחד בנפרד, שבועיים ללא מיזוג אויר, מוקפים ענני זבובים, מלווים יום ולילה בהמולת המטבח, בריחותיו ובמי המדמנה שזרמו מכל עבר. כל זה תוך עמידה בכל המשימות שבשגרה. הסאה נגדשה לגביו והוא לא ירד יותר לאופיר ושוב נפרדו דרכינו ומאז ראיתיו פעמיט ספורות וחטופות כשהזדמנו יחד במקרה ליחידה.

קרני עלה על דרך המלך. הוא היה הראשון מהמחזור שנשלח לקורס ראשי-צוותות, אותו עבר בהצלחה במיוחד, כך סיפר לי, נהנה מהניווטים בג'יפים בנוף הפתוח. אחר-כך נשלח לקורס צניחה - פריבילגיה שרק מעטים זוכים לה. הוא חזר ממנו מלא התלהבות אך כדרכו, הצניע את גאוותו נוכח התפעלותנו מהכנפיים המתנוצצות.

בסוף הקיץ יצא לנו להיות יחד פעם נוספת ואחרונה. יצאנו ל"נופשון" בחוף האילנות בכנרת. חלק מהאנשים השתעממו, אך לנו היה טוב כי היינו יחד ושיחדנו להרפתקאות כילדים קטנים שהותרו לרגע מהרסן. יחד עם פז עם אסולין ועם אלי היינו שוכרים סירת משוטים חורקת. הרוח המערבית היתה הודפת אותנו, לאט אבל בטוח, לעבר מרכז האגם, בעוד אנחנו משתעשעים במים. אחר-כך היינו מתמודדים באותה רוח בכל כוחנו על מנת לחזור לחוף, מתקדמים מטר ונהדפים שניים לאחור.

חיילי הפריסה התחלפו ועברו לאופיר, ואחרי תקופת מה הצטרף אליהם קרני למקומם החדש. באותה תקופה ניסה המפקד שלנו אייזיק, למצוא גם לי אתר פריסה חדש והפור נפל על אותו מקום. משהביתי את הנדעזותי מרעיון זה, קנה אותי אייזיק בטענה הניצחת שהנה קרני, הוותיק ביותר בפריסות מבינינו, הסכים לרדת לשם. וקרני הלא מביין עניין. וכך מצאתי עצמי מבלה חודשים בחום המעיק ובאווירה המעיקה כמחליפו הקבוע של קרני. קרני שחה בין אנשי המקום כדג במים. כולם היו מכירו וכולם מוקיריו. ביניהם התהלך פתוח נעליז, מלא שמחת חיים וחברותי, והיה שונה מקרני השקט והביישן שהכרנו. כולם אהבו אותו שם ונהגו אף לעשות השוואות בינו לביני - השוואות שלא היו רצויות לי ביותר. יחד עם זאת, היה לשנינו שם קשה יותר מבמקומות הקודמים על כתפינו הועלה מערכת קשר מרכבת של אתר שלם, ששנינו היינו צריכים להתמודד אתה בחום הנורא. כל אחד לבדו בתורו. מאידך היחסים עם הפיקוד במקום היו מתוחים ורצופים אי-הבנות. התלהבותו של קרני מהמקום הלכה ופגה, והיחסים החברתיים הטובים לא חיפו על הקשיים.

כשהיינו מתחלפים, היתה מועקה נפגשת במועקה. מועקתו של הבא לשהות במקום שבועיים תמימים כשזכרון הבית עדיין טרי אצלו, עם מועקתו של זה, ששבועיים במקום התישוהו גופנית ובעיקר נפשית והריחו קצר רוח להריח ריחו של הבית. המצוקה המשותפת פתחה את הלבבות. הסדק באשיותו שפתח קרני לפני התרחב והיה לאשנב לעולמו. קרני סיפר על בית ערבי גדול ויפה בתלפיות שבירושלים. קרני סיפר על בית חם ואוהב, שניסה להתקיים כאי של תרבות בין המעברה ושלוחותיה שהקיפו את השכונה השלווה. קרני סיפר על הורים, על אח ועל סבא בנכר.

פעם אחת, כשבא להחליף אותי עייף מהנסיעה, ישבנו ודברנו שעה ארוכה, והוא שקע לאחר מכן בשינה עמוקה. התחלתי לקרא את "מעריב" מאותו יום. בעמוד האחרון התנוססה תמונה גדולה של איש מחיין. מתחתיה היה סיפור על מר קרני, בעל חנות למוצרי עור, שהביס לבדו מחנותו שני שודדים מזויינים. לקח לי רגע עד שזינקתי על קרני וטילטלתי אותו משנתו טלטלה עזה צועק אבא שלך בעתון. לאחר שקלט היה נידהם ונרגש לא שמח ולא התלהב מהפרסום הפתאומי. הוא היה מודאג, שמא ניזק משהו, שמא יכול היה לקרות יותר משקרה, והמרחק הגדול מנפח את החשש. קרני לא חזר לשנתו העמוקה משך כל אותו לילה.

בחלקו הראשון של הקורס היינו ממש קשורים זה בזה. משך שעות, בערבים ובשבתות המשמיות, היינו יושבים יחד, והולכים יחד, ודנים בתכניות לחיים ובהשקפות עולם, שהיו אצלו מגובשות ולא מגובשות, ועל קורס-הטייס, ובחברים לקורס הזה, ובמכתן הקרב. קרני היה פתוח וצמא לשמוע על טבע ועל קיבוץ ועל לימודים. מצדו פתח רק סדק. אבל הסדק עתיד היה להתרחב. היתה לנו מסורת, במוצאי שבתות היינו מסתבבים החוצה מהבסיס, יחד עם בשארי ונמרוד, והולכים בשבילים אפלים ודוממים, בין פרדסים פורחים, למושבה הקרובה - לטייל, ולקנות פלאפל, ולראות סרטים סוג ד' בבית העם. ולא חשוב שהפלאפל היה חפל וכמוהו גם הסרטים, העיקר היתה ההרפתקה והתוויה של הניתוק משגרת הבסיס והקורס בשבילים בין הפרדסים.

קרני הצטיין בקורס. לעתים קנאתי בו כשיצא הביתה בשבת, בה כולנו נשארנו, בעקבות בחינה מוצלחת. כשהיה חניך תורן נאלץ לעמוד מול לתציהם של החברים ושל בעלי הזרוע ושל הצעקנים, כשכולם דורשים הטבות ופטורים מתורנויות מאוסות. גם אני הייתי מלא טרונות כשייעד לי תורנות מטבח, או שמירה, או שרותים, וקרני היה מנסה להסביר ולהוכיח ולהתנצל. לכולם, למרות זאת, ולמרות שחוג החברים של כל אחד מאתנו התכתב, נשארנו קשורים. המסורת של הטיולים הליליים למושבה לא פסקה כל שבת בצהרים היה מספיק הרמז לעורר את זיק ההרפתקנות והשובבות בעיניו, ואז היתה מובטחת לנו הרפתקה לילית נועזת.

יחד הגענו ליחידה, ככולם. יחד הגענו לאותו גוף ביחידה. יחד השתלבנו במסלול האפור אותו עובר חייל חדש ביחידה - מסלול של עבודות - כוננות - אפטר. יחד גרנו באוהלים שורצי חולדות בשוליו הזנוחים של הבסיס היפה.

קרני היה הראשון בינינו שפרץ מעגל קסמים זה. הוא היה הראשון בינינו שיצא לפריסה בסיני ואז לא היינו רואים אותו לתקופה ארוכה. כשהיה מגיע אלינו מדי פעם, היה מספר על "ארוחות שחיתות" ועל שכיבה בחול הצונן בלילה מול ירח מאיר והתמכרות לחלומות, רחוק מכל העולם היה ברור שקשה לו ועם זאת טוב לו שם, רחוק. הוא היה מתחלף בפריסה עם נמרוד, וכשעברנו לגור כולנו יחד בפריקסט צר וצפוף, ייעדנו את המיטה שלידי לשניהם. פעם היה זה מרחב המחיה של קרני ופעם של נמרוד. היינו צוחקים למחשבה המטורפת על המשבר שיפרוץ אם שניהם יופיעו פעם ביחד.

זכרונות עם קרני

כולנו קראנו לו קרני. לא איתן ולא קרני איתן אלא קרני .
בתיכון וגם בצבא מקובל לכנות אנשים בשם משפחתם. אבל אצל קרני
היתה סיבה נוספת. השם נשמע כמו שם חיבה, קטן ונחמד. והוא הלם
אותו להפליא, כאילו יצרו את האדם בתבנית השם.
בשורות האלו אני מנסה להאיר תמונות משותפות ורגעים משותפים,
שהיו לי עם קרני, והיו רבים כאלה בשנתיים של ההכרות. החוויות הן
אישיות, לכן הכתיבה היא אישית ולכן גם כאן אקרא לו כפי שהיה
לגבי - קרני .

לראשונה ראיתי אותו ב"רימון" - בית-ספר עתיק להדפסה במכונה.
שם, בחדר עבש ומקולף, בין ערמות של מכונות כתיבה, שראו ימים
טובים בהרבה, הצטופפו חיילים בכחול, זרים זה לזה, הרעישו עולמות
בתקתוק חדגוני ובעיקר, גיששו בנסיונות ראשונים של הכרות. כשראיתי
אותו חשבתי לעצמי - הנה אחד כלבבי. שקט ונחמד, נראה פיקח אבל לא
מרבה בדיבור, כאוורים, המנסים לקנות מעמדה, כבר בהתחלה, בקולניות.
מישהוא הזכיר קורס-טייס, קרני העיר בחצי-פה שגם הוא היה בקורס-
טייס. אז חשבתי שטעיתי ודאי גט הוא שחצן ומתנשא כאחרים מסוגו.

אחר-כך נפגשנו כשהגענו לבסיס, בו עברו קורס-קשר משך שלושה
חודשים יפים מחיינו. ההתחלה בישרה טובות. שלחו אותנו לעבודות -
רס"ר. אורי הוא ואני נשלחנו לעבוד באפסנאות, שם, בין ערמות-השמיכות
וענני האבק, נפלו המחיצות. סיפורים ראשונים וחקירות ראשונות שתי
וערב. איפה למדת ואיפה אתה גר, ומהיכן ההורים שלך, ואיך הגעת הנה
ואם יהיה "אפטר" היום לאן אתה נוסע. היה אפטר ונסענו יחד עד מסמיה.
וקרני לא היה שחצן ולא היה מתנשא. להפך, הוא היה צנוע ושקט ועם
זאת פיקח ורגיש ומלא שמחת חיים. והיה טוב לגלות דברים משותפים,
והיה טוב להיות ביחד, והיה חבל לרגע שנפרדנו כי נעצרה מכונת
ואספה אותו עמה בדרך לירושלים. עם זאת היתה השמחה, כי הקורס עתיד
להיות טוב עם כאלה חברים.